

קלטת 82 תאריך 1911.1987

מרים גרין

לפני העליה

הייתי בת 13 כשהגרמנים כבשו את הסודטים ואז כל היהודים מחבל הסודטים הגיעו לפראג. הם הביאו אתם כל מיני חפצים, נעלים, בדים וכו' שביקשו למכור. אנחנו בפראג חשבנו, שלנו בכלל לא יקרה שום דבר. אבל במרץ 1939 נכנסו הגרמנים לפראג. אני זוכרת היטב עדיין את הצעידה הזאת במגפים שלהם בהרחובות, שבחלקם היו מרוצפים עדיין באבנים גדולות. אינני יכולה לשכוח את רעש המגפיים וכשאני רואה דבר כזה בסרט אני עוזבת את האולם. דבר שקורה לי עד היום. אבא שלי אמר: "אנחנו בפראג לא נשאר". מה היתה הדרך כדי לצאת? אחותי היתה מבוגרת מידי כדי לעלות עם עליית הנוער, ואני קטנה מידי לעלות עם עליית הנוער. מבוגרים, כמו ההורים, לא לקחו לעליה, אפילו חברי שרצו להגיע למכביה לא לקחו. רק כאלה שנרשמו לרביזיוניסטים. אחותי נרשמה לטרנספורט בתנועת המכבי ואני לעלית ילדים. כל החברים שלי היו בתנועה, רובם של הילדים היו בתנועה בפראג. גם הייתי מגיל 9 בתנועה. בחלקם הלכו עם ההורים. היו 2-3 משפחות כאלה שהיו להם מכרים "גדולים" במכבי, ולחלק גם כן לא נתנו לצאת. אני הייתי היחידה מכל התנועה שנרשמה לעלית הילדים. לא נתנו לנו להפגש עם החברים ואפילו לא עם המדריכה המלווה. לקח לי המון זמן לסדר את כל האשורים- מהרופאים וכו'.

בספטמבר פרצה המלחמה ואני יצאתי רק בסוף נובמבר. בבוקר הודיעו לנו שבערב יוצאים. אחותי היתה בעבודה ולא הגיעה לרכבת להיפרד ממני. היא היתה מבוגרת ממני. אני הייתי בת 14, רזונת כמו מקל וקטנטונת, רק בארץ גדלתי. הרופא אמר אז לאבא: "איך אתה מעיז לשלוח ילדה שנראית כך, כפי שהיא למדבר בפלסטינה?" ההורים היו צריכים לתת את אשורם ולחתום. שנתיים לפני כן היתה אפשרות לצאת יחד עם ההורים, אבל היו גם סבתא וסבא והקונפליקט היה גדול או להציל את עצמם או להישאר יחד אתם. אבא ליווה אותי לרכבת ואלה היו הרגעים האחרונים שראיתי אותו.